

«Ο εραστής» του Χάρολντ Πίντερ από το Θέατρο Σκάλα

ΑΥΤΟ θα πει επικαιρότητα, να γράφεις για παραγωγή που είχε βγει πριν από δύο-μνη μήνες. Να όμως που οι παραστάσεις της φετινής σεζόν είναι περισσότερες από τις Κυριακές και ... συσσωρεύονται. Το ενυδρείο το είδα στη «Μελίνα Μερκούρη», στο δεύτερο κύκλο της ζωής του, αλλά οι κουβέντες γι' αυτό υπήρχαν της πρεμιέρας. Αν επρόκειτο για ένα τέχνασμα χάρη στο τέχνασμα, αν η κύρια αιτία για τη χρήση αυτού του μέσου ήταν η δίψα για πρωτοτυπία, δεν θα υπήρχε λόγος να στραφούμε πίσω. Η αντισυμβατικότητα της Κατερίνας Λούρα σ' ό,τι αφορά τα εκφραστικά και τεχνικά μέσα που επιλέγει γνωστοποιήθηκε τρις στο κυπριακό κοινό και αρκετοί ήταν εκείνοι που τη θεώρησαν αυτοσκοπό. Όμως ο «Εραστής» είναι πολύ πιντερική παράσταση. Ας προσπαθήσουμε να ακολουθήσαμε τους συνειρμούς της. Γάμος ως εγκλωβισμός- η ύστατη μορφή εγκλωβισμού, η γυάλα ενός ενυδρείου. Συμβατική συμβίωση-βιτρίνα-ζωή πίσω από γυαλί. Οικαθημερινές κουβέντες ρουτίνας-οι ακατανόητες μπουρμπουλήθρες των δύο performers. Ο «χορός» των κινήσεων στο νερό - το τελετουργικό και

έντεχνα στημένο παιχνίδι των συζύγων-εραστών. Νερό-πνιγμός. Το τόσο ανελεύθερο πέταγμα - αποτυχημένη προσπάθεια διαφυγής από τον εγκλεισμό μέσω της ερωτικής περιπέτειας. Και ποιος είπε ότι ο Πίντερ πρέπει να παίζεται μέσα σε συμβατικά και παραστατικά σκηνικά; Ποιος είπε ότι ο πρωταγωνιστής ενός έργου του Πίντερ πρέπει να περιπλανιέται στη σκηνή μ' ένα ποτήρι στο χέρι, π.χ.; Ποιος είπε ότι η δυσκολία που επέβαλαν στον εαυτό τους ο Νίκανδρος Σαββίδης και η Κατερίνα Λούρα δεν είναι απαραίτητη σε μια προσέγγιση πιντερικού κειμένου; Αν ο Πίντερ αφαιρεί τη γραμμική εξέλιξη της πλοκής από τα δομικά στοιχεία των έργων του, τότε οι συντελεστές των βασισμένων σ' αυτά παραστάσεων «δικαιούνται» να προχωρήσουν στην ουσία των πραγμάτων χωρίς τη συμβατική κάλυψη της αληθοφανούς συμπεριφοράς.

Ο Νίκανδρος Σαββίδης στάθηκε δίπλα στην Κατερίνα Λούρα σαν πεπεισμένος ομοιδεάτης. Το «στάθηκε» είναι

Creation builder: Κατερίνα Λούρα.
Movement researcher: Amalia Bennett.
Stage setting: Στυλιανός Πελεκάνος.
Performers: Νίκανδρος Σαββίδης, Κατερίνα Λούρα

μάλλον λάθος έκφραση. Θα πρέπει να πούμε «κολύμπησε» ή «πέταξε». Είναι πολύ ικανός, αυτό κυρίως φαίνεται από το γεγονός ότι κολυμπώντας ή πετώντας δεν παύει ούτε λεπτό να ... παίζει. Η κύρια του ασχολία δεν είναι το ξεπέρασμα των τεχνικών δυσκολιών, αλλά ο διπλός του ρόλος (μονός, στην ουσία), έτσι που εμείς οι θεατές σταματάμε μετά από το πρώτο ξάφνιασμα να εκτιμούμε την τόλμη του, και να επικοινωνούμε με τον Πί-

ντερ μέσω του.

Η Κατερίνα Λούρα συνέλαβε την ιδέα της ελεύθερης πτώσης, της απερίσκεπτης, παράτολμης βουτιάς ως μιας θεατρικής μεταφοράς του Έρωτα σ' εκείνη τη διγλωσσία της παράστασης στο Κολυμβητήριο. Εδώ η γυάλα και το νερό περιορίζουν, παγιδεύουν και πνίγουν, εδώ η μεταφορά του ενυδρείου λειτουργεί παραγωγικά, εκφράζει τα νοήματα του «Εραστή». Της ταιριάζει ο τίτλος creative builder, ειλικρινά δεν γνωρίζω αν ο όρος είναι δόκιμος ή δημιουργήθηκε ad hoc, αλλά εκφράζει το ρόλο της ως δημιουργού του μικρόκοσμου της παράστασης.

Κάτι άσχετο ως κατακλείδα. Ως θεατής νιώθω μια, πως να το πω, ασφάλεια από την είσοδο στην κυπριακή σκηνή νέων προικισμένων ανθρώπων που αναλαμβάνουν την ευθύνη για το θεατρικό μας αύριο. Από την άλλη όμως δεν παρτρειται αισθητή ανανέωση στον τομέα της σκηνοθεσίας. Τι θα γίνει, όλοι και περισσότεροι θα αυτοσκηνοθετούνται;

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ